

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΑΠΕΡΓΟΥΣ ΠΕΙΝΑΣ από 2/03

«Ξεκινάμε με μία διαπίστωση που ποτέ δεν πρέπει να ξεχνάμε. Όλα κατακτιούνται με αγώνες. Αν στις φυλακές σήμερα μπορούμε να έχουμε βιβλία, τηλεόραση, ελεύθερη τηλεφωνική επικοινωνία, άδειες, αναστολές, αν δε μας χτυπάνε οι δεσμοφύλακες το οφείλουμε στις αιματηρές εξεγέρσεις και τις απεργίες πείνας παλιότερων κρατουμένων. Σήμερα είναι η δικιά μας ώρα να παλέψουμε και να κερδίσουμε.» (απόσπασμα από την ανακοίνωση έναρξης απεργίας πείνας του Δικτύου Αγωνιστών Κρατουμένων).

Στις 2 του Μάρτη κρατούμενοι αγωνιστές στις φυλακές της Ελλάδας (τα μέλη του Επαναστατικού Αγώνα Νίκος Μαζιώτης και Κώστας Γουρνάς, το μέλος της 17 Νοέμβρη Δημήτρης Κουφοντίνας, τα μέλη του Δικτύου Αγωνιστών Κρατουμένων Αντώνης Σταμπούλος, Τάσος Θεοφίλου, Φοίβος Χαρίσης, Αργύρης Ντάλιος και Γιώργος Καραγιαννίδης, Γρηγόρης Σαραφούδης), καθώς και ο κρατούμενος Γιώργος Σοφιανίδης, ξεκίνησαν απεργία πείνας απαιτώντας συγκεκριμένα τα εξής:

Την κατάργηση:

- του άρθρου 187 (ένταξη σε εγκληματική οργάνωση)
- του άρθρου 187Α (ένταξη σε τρομοκρατική οργάνωση)
- της επιβαρυντικής διάταξης για την πράξη που τελέστηκε με καλυμμένα χαρακτηριστικά («κουκουλονόμο»)
- του νομικού πλαισίου που ορίζει τη λειτουργία των φυλακών τύπου Γ.
- της βίαιης λήψης DNA ως αποδεικτικό δικαστικό στοιχείο και τη δυνατότητα πρόσβασης στο γενετικό υλικό από πραγματοποιώμενα βιολόγο του κατηγορουμένου.
- Και τέλος, την άμεση απελευθέρωση του Σάββα Ξηρού προκειμένου να μπορεί να λάβει τη νοσηλεία που χρειάζεται.

Αλληλέγγυοι στον αγώνα τους στέκονται οι Τούρκοι και Κούρδοι κρατούμενοι αγωνιστές με κυλιόμενες απεργίες πείνας. Ταυτόχρονα τα μέλη της Συνομοσίας Πυρήνων της Φωτιάς και η αναρχική Α.Σπυροπούλου ξεκίνησαν απεργία πείνας **απαιτώντας την άμεση απελευθέρωση των εκδικητικά προφυλακισμένων συγγενών τους**, στηρίζοντας παράλληλα και τα υπόλοιπα αιτήματα..

Η απεργία πείνας αυτή είναι πολλαπλής και βαθιάς σημασίας. Είναι η αναμέτρηση με το καθεστώς εξαίρεσης που οικοδόμησε το κράτος έκτακτης ανάγκης τα τελευταία χρόνια. Είναι μια αναμέτρηση που φτάνει μέχρι την έναρξη της επίσημης «αντιτρομοκρατικής» καμπάνιας του ελληνικού κράτους με τις συλλήψεις για την 17N το 2002. Χαρακτηριστικά, ο πρώτος «αντιτρομοκρατικός» (ένταξη σε εγκληματική οργάνωση-άρθρο 187), ψηφίζεται το 2001, το 2004 ψηφίζεται ο Β΄ νόμος, **το άρθρο 187Α (τρομοκρατική οργάνωση), ενώ το 2010 τροποποιήθηκε το άρθρο 187Α προς το δυσμενέστερο,. Το 2009, λίγο καιρό μετά την εξέγερση του 2008, ψηφίζεται ο «**κουκουλονόμος**», διάταξη που αναβαθμίζει τις κατηγορίες όσων συλλαμβάνονται και στόχο έχει τον εκφοβισμό και την επιβολή δικαστικής ομηρίας στους αγωνιστές. Το 2012 με εισαγγελική διάταξη επεβλήθη η **βίαση απόσπαση του DNA** κατά τη σύλληψη. Τέλος, το καλοκαίρι του 2014 ψηφίστηκε ως φυσική συνέχεια και συνέπεια της κατασταλτικής του πολιτικής, το νόμο για τις **φυλακές τύπου Γ΄** και τις ειδικές συνθήκες κράτησης. Οι φυλακές αυτές προορίζονται, μεταξύ άλλων, για αγωνιστές που είτε έχουν αναλάβει την ευθύνη για συμμετοχή σε ένοπλη επαναστατική οργάνωση είτε, λόγω πολιτικών επιλογών και συντροφικών σχέσεων, φέρονται ως μέλη τέτοιων, καθώς επίσης και για τους «απειθαρχούς» κρατούμενους. Ο πλήρης εξοπλισμός τους με σύγχρονα ηλεκτρονικά μέσα ελέγχου και η εξωτερική -δυνητικά και εσωτερική- φύλαξη της φυλακής από ειδικό σώμα της αστυνομίας, η μη χορήγηση αδειών στους κρατούμενους των φυλακών αυτών, η μη δυνατότητα ευεργετικού υπολογισμού της ποινής μέσω μεροκαμάτων και η αύξηση του χρόνου έκτισης της ισόβιας ποινής, συνθέτουν το καθεστώς εξαίρεσης για τους κρατούμενους αγωνιστές, και το τίμημα- φόβητρο για όσους επιλέγουν να αγωνίζονται μαχητικά ενάντια στην εξουσία.**

Η παρούσα λοιπόν απεργία πείνας είναι μια αναμέτρηση με το οικοδόμημα της καταστολής που δεν αφορά μόνο τους κρατούμενους αγωνιστές, τον αναρχικό / αντιεξουσιαστικό χώρο αλλά συνολικά όσους αγωνίζονται απέναντι στην λυσσαλέα καπιταλιστική επίθεση, ιδιαίτερα μετά το Δεκέμβρη του 2008. Η αγωνιστική/ ριζοσπαστική προοπτική, οι τοπικές αντιστάσεις, η από τα κάτω οργάνωση, η αμφισβήτηση του μονοπωλίου της κρατικής βίας από μεγάλα κοινωνικά κομμάτια μέσα στο περιβάλλον κρίσης των τελευταίων ετών και η πάντα παρούσα πιθανότητα επαναστατικής τροπής κατέστησαν αναγκαίο για το κράτος τον μετασχηματισμό του ποιοτικά και ποσοτικά. Το προηγούμενο διάστημα, η συγκυβέρνηση Νδ-Πασοκ, στράφηκε ενάντια στα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας με διάφορες μεθοδεύσεις και βασιζόμενη στο δόγμα μηδενικής ανοχής ενάντια σε όποιον αντιστέκεται. Οι εκκενώσεις καταλήψεων, οι συλλήψεις με την αναβάθμιση των κατηγοριών μέσω του κουκουλονόμου, οι διώξεις με τη χρήση του dna, οι επιστρατεύσεις απεργών, η άγρια καταστολή στους κατοίκους της ΒΑ Χαλκιδικής και της Κερατέας συνθέτουν το παζλ της καταστολής κυρίως απέναντι στις αντιστάσεις που κορυφώθηκαν στην εποχή των μνημονίων και είχαν ήδη αρχίσει να διαμορφώνονται μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008. Ακόμη, τα στρατόπεδα

συγκέντρωσης μεταναστών, οι διώξεις οροθετικών κλπ συμπληρώνουν πλαίσιο της κεντρικής κρατικής πολιτικής και λόγου. Μια κατάσταση εξαίρεσης στα σπλάχνα της κοινωνίας, που έχει αποδιοπομπαίους τράγους και εσωτερικούς εχθρούς. Το καπιταλιστικό κράτος πήρε τη μορφή του κράτους έκτακτης ανάγκης προκειμένου να συνεχίσει την αναπαραγωγή του κεφαλαίου, βρισκόμενο μπροστά σε μια ακόμη εγγενή κρίση του καπιταλισμού, μη μπορώντας να αποσπάσει πλέον την κοινωνική συναίνεση από τους από τα κάτω της κοινωνίας που προλεταριοποιούνται βίαια από τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές. Τώρα, όμως ήρθε η ώρα να συγκρουστούμε μετωπικά με αυτήν την στρατηγική, βήμα βήμα, απελευθερώνοντας έδαφος για τους ανθρώπους, το κίνημα, και τις επιλογές του.

Σήμερα, μια νέου είδους διαχείριση, σοσιαλδημοκρατικής έμπνευσης αυτή τη φορά, έρχεται στο προσκήνιο προκειμένου να αμβλύνει τις αντιθέσεις που γιγαντώθηκαν τα προηγούμενα χρόνια, να δημιουργήσει κλίμα συναίνεσης και να υποσχεθεί κοινωνική ευημερία μέσω μεταρρυθμίσεων σε διάφορους τομείς του κρατικού οικοδομήματος. Από αυτή την προσέγγιση, απορρέουν και τα επιχειρήματα και η βασική αντίληψη του Σύριζα περί επαναφοράς της δημοκρατίας και το περίφημο: «θα σας ταράξουμε στη νομιμότητα». Αυτές οι προσεγγίσεις, όχι μόνο δεν ακουμπούν τους πραγματικούς πυλώνες της παρούσας κατάστασης (συμμετοχή στην ΕΕ, μνημόνια, δανειακές συμβάσεις, ρόλος του ντόπιου και υπερεθνικού κεφαλαίου, καταστολή) αλλά αποπροσανατολίζουν, με την δημιουργία εντός της κοινωνίας μιας ψευδαίσθησης πως ο Σύριζα θα λύσει όλα τα προβλήματα χωρίς μάλιστα να δημιουργηθεί κανενός είδους ρήξη με τον καπιταλισμό. Μόνο που κάτι τέτοιο απλά θα αναθέσει όλη την κοινωνική δυναμική στα χέρια μιας ελπίδας για τη μετάβαση σε ένα καλύτερο μέλλον, μια μετάβαση αναίμακτη. Κάτι τέτοιο συντηρεί, και μάλιστα από τα αριστερά, το υπάρχον.

Ο Σύριζα, ήδη από τις πρώτες του κινήσεις, δείχνει ότι είναι προσανατολισμένος σε ένα παιχνίδι εντυπώσεων και επικοινωνιακών τεχνασμάτων και ικανοποίησης, με μεσοβέζικο τρόπο, των πιο ριζοσπαστικών αιτημάτων που έβαλε στην αντζέντα του για να βγει στην εξουσία. Έτσι, το μνημόνιο βαφτίζεται γέφυρα, τα κέντρα κράτησης μεταναστών αντικαθίστανται με κέντρα φιλοξενίας και η κατάργηση των φυλακών τύπου Γ έχει προαναγγελθεί προκειμένου εντός των υπαρχουσών δομών να υπάρξουν πτέρυγες υψίστης ασφαλείας. Ο εσωτερικός εχθρός λοιπόν, έτσι όπως ορίστηκε, μεταξύ άλλων, στο πρόσωπο των αναρχικών αγωνιστών, των ανταρτών πόλης και των δυναμικών αυτοοργανωμένων κινήματων τα προηγούμενα χρόνια από το καθεστώς, θα συνεχίσει να υφίσταται, όσο και αν η σημειολογία των λέξεων και οι διαχειριστές του συστήματος αλλάζουν. Ιδιαίτερα για όσα ζητήματα δυναμιτίζουν την πλατιά βάση που ψήφισε το Σύριζα κυρίως λόγω οικονομικών θέσεων και όχι για να δώσει χαρτιά στους μετανάστες ή να απελευθερώσει τους κρατούμενους αγωνιστές.

Μέσα σε αυτήν λοιπόν την ιστορική συνθήκη, η απεργία πείνας αυτή έρχεται να ορθώσει ένα ανάχωμα απέναντι στην φαρέτρα της καταστολής. Βάζοντας το ζήτημα συνολικά ως αυτό που είναι. Μια αναμέτρηση ενός κομματιού του επαναστατικού μετώπου με το κράτος και το κεφάλαιο. Η απεργία πείνας είναι πρακτικά και συμβολικά ένα από τα σημαντικότερα εργαλεία που έχουν οι κρατούμενοι αγωνιστές και για έναν αγώνα τέτοιου βάθους και σημασίας δε θα μπορούσε να μη χρησιμοποιηθεί. Κάτι τέτοιο, όμως δε σημαίνει πως αγωνίζονται μόνοι τους, ή συνεπικουρούμενοι απλά από το υπόλοιπο κομμάτι του κινήματος. Είναι αναγκαίο να προβάλλουμε τη σημασία του αγώνα που έχει ξεκινήσει, για την έκβαση, το επόμενο διάστημα, του κοινωνικού και ταξικού πολέμου. Να το προβάλλουμε σε όλους αυτούς με τους οποίους βρεθήκαμε σε δρόμους και πλατείες στην ίδια πλευρά του οδοφράγματος στις μεγάλες συγκρούσεις των προηγούμενων χρόνων. Είναι μια αναμέτρηση με την άμπωτη της ριζοσπαστικής κίνησης και της ταξικής πάλης που χαρακτηρίζει το τελευταίο διάστημα. Είναι μια ευθεία αντιπαραβολή με την ανάθεση της ελπίδας στα συμβούλια των Βρυξελλών, εκεί που αλώνεται η ιστορική σημασία της παρούσας εποχής σε μια συνέχεια του κράτους, μια διαχείριση και μια συμφωνία με τους δυνάστες των ζώων μας. Είναι μια ρήξη με τη στασιμότητα και η θύμηση εκείνων των στιγμών που όλα μοιάζουν πιθανά. Είναι μιας ζωτικής σημασίας πάλη του ριζοσπαστικού/επαναστατικού χώρου για την επανασυγκρότησή του και το πέρασμα στην αντεπίθεση. Εμείς, σαν κομμάτι αυτού του χώρου είμαστε δίπλα στους κρατούμενους αγωνιστές και την απεργία που διεξάγουν, δίπλα σε όσους πετάγονται έξω από το κοινωνικό κάδρο, σε όσους καταστέλλονται, σε όσους περισσεύουν, σε όσους ζουν με αξιοπρέπεια την εποχή τους. Μαχόμαστε για την κοινωνική επανάσταση και τη έλευση ενός άλλου κόσμου, ενός κόσμου αταξικού, αντιεξουσιαστικού, ισότητας και αλληλεγγύης. Οι αγώνες του παρόντος είναι το δικό μας ενέχυρο για την έκβαση του μέλλοντος. Του μέλλοντος όσων αντιλαμβάνονται πως ο καπιταλισμός είναι ένα θανατηφόρο κοινωνικό σύστημα που δεν εξανθρωπίζεται, ούτε βελτιώνεται, αλλά καταστρέφεται.

**ΚΟΙΝΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΤΟΣ ΚΙ ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ
ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ**

ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΚΑΤΑΡΓΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ

Συνέλευση αναρχικών/αντιεξουσιαστών ενάντια στις φυλακές και τις ειδικές συνθήκες κράτησης